

Γερολιμένας: Η χώρα των μυθικών Λαιστρυγόνων (Γρηγόρης Τσούνης, Βιολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=170922>]

Γερολιμένας. Η χώρα των μυθικών Λαιστρυγόνων

Μετά τον Δυρό μπορούμε να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς τον Γερολιμένα. Ανάμεσα στην χαμηλή βλάστηση και στις ελιές ξεπροβάλλουν πύργοι, όμορφα σπίτια, πετρόχτιστα χωριά πολλές φορές εγκαταλελειμένα, βυζαντινές εκκλησίες που είναι αναπόσπαστα δεμένες με το σκληρό πέτρινο τοπίο. Εδώ έχεις την αίσθηση ότι ταξιδεύεις πάνω σε μια πέτρινη εξέδρα, ενώ από μακριά διακρίνονται οι απότομες ακτές που κάνουν το τοπίο ακόμη πιο σκληρό αλλά ταυτόχρονα πιο μαγικό. Αξίζει να ξεφύγετε πολλές φορές από τον κεντρικό δρόμο, και να επισκεφθείτε τα πέτρινα χωριά. Εδώ έχει την αίσθηση κανείς ότι ο χρόνος σταμάτησε στην εποχή του Βυζαντίου και ότι από στιγμή σε στιγμή θα ξεπροβάλλουν πολεμιστές μέσα από τις πολεμίστρες και τους πύργους! Το μόνο όμως που ακούμε είναι ο ήχος του αγέρα, που γλυκοφιλά τις πέτρες με την μεγάλη ιστορία!

Τα σπίτια στον Γερολιμένα, σε άμεση επαφή με το κύμα...

Η Μάνη περιλαμβάνει 110 περίπου χωριά και οικισμούς, που χάρη στην αρχιτεκτονική τους, αλλά και την ιδιομορφία του τοπίου, δέχονται κάθε χρόνο χιλιάδες ταξιδευτές.

Φθάνοντας κοντά στην θάλασσα, ο Ιερός Λιμένας (ο Γερολιμένας), ξεπροβάλλει απότομα χαμηλά μπροστά μας. Εδώ σύμφωνα με τους μελετητές του Ομήρου κατοικούσαν οι μυθικοί Λαιστρυγόνες. Τα σπίτια όμορφα, παλιά παραδοσιακά, είναι χτισμένα πάνω στους βράχους και δέχονται το παιχνιδίσμα και τον παφλασμό των κυμάτων. Λίγοι κάτοικοι, ψαράδες, διορθώνουν τα δίχτυα τους, ενώ στο μικρό λιμανάκι λίγες ψαράδικες βάρκες χορεύουν πάνω στ' απαλά κύματα.

Μετά τον Γερολιμένα η πορεία του ταξιδευτή γίνεται πιο σιωπηλή, πιο μοναχική, παρόλα αυτά το σκληρό τοπίο σου γεμίζει την ψυχή. Από τον Γερολιμένα, η Βάθεια, απέχει περίπου δεκαπέντε χιλιόμετρα. Ο δρόμος περνάει δίπλα απ' το κύμα. Κι

απότομα έρχεται η μεγάλη έκπληξη, η μεγάλη συγκίνηση!

Σε κάποια στροφή του δρόμου φαίνεται η Βάθεια, που είναι χτισμένη πάνω στην κορυφή του λόφου, και σαν μαγική Ακρόπολη, αρχίζει να αποκαλύπτεται μπροστά μας. Σπίτια πετρόχτιστα, πύργοι, εκκλησιές, πλακόστρωτα σοκάκια, πεζούλες, πλατώματα, όλα μαζεμένα το ένα κοντά δίπλα και πάνω στο άλλο. Και στο βάθος οι ακτές και το απότομο βουνό με τις πεζούλες. Σήμερα είναι ελάχιστοι οι κάτοικοι που απέμειναν σε τούτον εδώ τον παραδοσιακό οικισμό, πνιγμένοι στις παλιές αναμνήσεις.

Μετά τον παραδοσιακό οικισμό ο δρόμος συνεχίζει για το Ταίναρο, το ακρωτήριο που βρίσκεται στο νοτιότερο σημείο της Ηπειρωτικής Ευρώπης, εκεί που σύμφωνα με τους μύθους βρίσκονταν η πύλη του Άδη.

Εδώ στην περιοχή της Μάνης κατά την διάρκεια της αποδημίας των πουλιών μπορούμε να παρατηρήσουμε πολλά είδη, καθώς αποτελεί σημαντικό πέρασμα για τα ορτύκια, τα οποία παλαιότερα, στις δύσκολες στιγμές τους, τα κυνηγούσαν με διάφορους παραδοσιακούς τρόπους. Εδώ έχουν παρατηρηθεί πολλά αρπακτικά πουλιά να περνούν την άνοιξη και το φθινόπωρο. Τα πιο συνηθισμένα είναι οι Ψαλιδιάρηδες, διάφορα είδη Κίρκων, Ψαραετοί, Βασιλαετοί, Κιρκινέζια, Γερακίνες αλλά και πολλά είδη Στρουθιομόρφων. Πάνω απ' τα μανιάτικα θαμνοτόπια τριγυρίζουν η Ποντικοβαρβακίνα, το Βραχοκιρκινέζο, το Σαΐνι κ.ά.

Την Μάνη, την λατρεύω, όχι μόνο εγώ αλλά οι χιλιάδες Έλληνες που την επισκέφθηκαν. Μια επίσκεψη θα σας γεμίσει και θα νιώσετε περήφανοι που είσθε Έλληνες!

Σημείωση: Το παρόν άρθρο δημοσιεύθηκε στο τεύχος Νο 15 (Αύγουστος - Νοέμβριος 2004) του περιοδικού «ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ»